

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **S. D.**, zastoupeného JUDr. Janou Brhlovou, advokátkou se sídlem Karola Sliwky 125, Karviná, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, proti rozhodnutí žalované č. X, ze dne 2. 8. 2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 43 Cad 116/2004 – 107 ze dne 8. 6. 2007,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna soudem ustanovené advokátky JUDr. Jany Brhlové **se určuje** částkou 952 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované č. j. X, ze dne 2. 8. 2004. Česká správa sociálního zabezpečení jím odňala žalobci od 1. 9. 2004 částečný invalidní důchod podle ust. § 56 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění v platném znění (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) a podle nařízení Rady EHS 1408/71 s odůvodněním, že žalobce dle posudkového lékaře a jeho hodnocení ze dne 15. 7. 2004 již není plně ani částečně invalidní.

Na základě provedených důkazů, konkrétně posudkovým spisem Okresní správy sociálního zabezpečení v Pardubicích, posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě ze dne 21. 6. 2005, srovnávacím posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové ze dne 3. 1. 2006 a zejména posudkem znalce MUDr. T. V. ze dne 10. 3. 2007 vzal krajský soud za prokázané, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. 2. 8. 2004 nebyl stěžovatel plně ani částečně invalidní.

Při kontrole na Okresní správě sociálního zabezpečení v Pardubicích bylo zjištěno, že choroba žalobce odpovídá postižení uvedenému v kapitole XV., oddílu H, položka 62 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění (dále jen „vyhláška“) a míra poklesu soustavné výdělečné činnosti byla určena 25 %.

Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě přiznání částečné invalidity žalobce v roce 1984 označila za posudkový omyl, vycházela ze zdravotní dokumentace vedené lékaři v Polsku. Zjistila, že u žalobce jde o stav po zhmoždění pravého chodidla dne 13. 7. 1984 při pracovním úraze s poúrazovou deformací a dále o hypertenzi. Dominantní je stav po kontuzi pravé nohy v roce 1984 v důsledku úrazu. Rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého stavu způsobovala žalobci dle kapitoly XV, oddílu H, položky 65 písm. a), přílohy č. 2 vyhlášky pouze 5% poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Nejednalo se o ztuhnutí dolního hlezenního kloubu, a proto nebylo hodnoceno dle položky 62, jak to učinil lékař Okresní správy sociálního zabezpečení v Pardubicích.

K námitkám žalobce byl vypracován srovnávací posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové. Posudková komise měla k dispozici překlady odborných lékařských nálezů z polského jazyka a dospěla k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je poúrazová deformace chodidla pravé dolní končetiny s velmi lehkým omezením rozsahu hybnosti a hodnotila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti dle kapitoly XV., oddílu H, položky 65 písm. b) vyhlášky na 25%.

S ohledem na rozdílná ohodnocení stěžejní příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu krajský soud ustanovil znalce se specializací posudkového lékařství. Ze znaleckého posudku vypracovaného MUDr. T. V., znalcem v oboru zdravotnictví, zdravotnická odvětví různá, specializace posudkové lékařství, vyplývá, že zdravotní postižení žalobce odpovídá ustanovení položky 65 písm. b) vyhlášky – ostatní deformity nohy se statickým účinkem dle funkční poruchy. U žalobce byl statický následek poranění nohy lehký, proto volil znalec procentuální míru poklesu schopnosti výdělečné činnosti v rozpětí 10-30%, blíže k dolní hranici. Při přihlédnutí k předchozí výdělečné činnosti, dosaženému vzdělání, zkušenostem, znalostem a schopnosti rekvalifikace ve smyslu ust. 6 odst. 4 vyhlášky, když je přítomno více příčin dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (artrotické postižení kyčelních kloubů, lehká deformita páteře, zúžení páteřního kanálu) hodnotil znalec míru poklesu soustavné činnosti 20%. V době úrazu žalobce pracoval jako manipulační dělník – řidič a práci řidiče je schopen v plném rozsahu vykonávat. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce tak označil znalec následek úrazu pravé nohy. Omezení rozsahu hybnosti v kotníku označil za středně těžké, celkovou funkci poruchy nohy jako celku (část končetiny od kotníku níže) za středně těžkou. Vzhledem k tomu, že zdravotní postižení pravé nohy není odpovídající definicím

uvedeným v položkách 60, 62 ani 65 písm. a) přílohy č. 2 vyhlášky zhodnotil je dle položky 65 písm. b) kapitoly XV., oddílu H citované vyhlášky.

Při posuzování věci vycházel krajský soud z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové a zejména z posudku znalce MUDr. T. V. ze dne 10. 3. 2007, ze kterého vyplývá jednoznačný závěr, že žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí přestal splňovat podmínky pro částečnou invaliditu, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něj činil pouze 20%, přičemž je jednoznačně doloženo, že rozhodující příčinou tohoto poklesu je poúrazová deformace chodidla pravé dolní končetiny s lehkým omezením rozsahu hybnosti. Komise a znalec vycházeli ze zdravotní dokumentace žalobce vedené v Polsku včetně zdravotní dokumentace získané z chirurgického oddělení nemocnice v Pardubicích.

Z uvedených důvodů krajský soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

V kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu stěžovatel uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., neboť má za to, že závěry ve znaleckém posudku MUDr. T. V. nemají oporu v jeho skutečném zdravotním stavu, vzhledem k povaze úrazu není možné, aby došlo ke zlepšení zdravotního stavu stěžovatele. Jeho zjištění jsou v rozporu se závěry předchozího rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení v Pardubicích, kterým mu byl částečný invalidní důchod přiznán a taktéž se závěry orgánů na území Polské republiky. Znalecký posudek se opíral o vyšetření zdravotního stavu stěžovatele ze dne 3. 10. 2003, které však bylo podkladem rozhodnutí o odebrání částečného invalidního důchodu. Pokud byl vypracován k novému posouzení zdravotního stavu stěžovatele znalecký posudek, mělo být provedeno i nové vyšetření jeho osoby.

Krajský soud tak dle stěžovatele pochybil, pokud k citovanému posudku přihlédl.

Stěžovatel proto požaduje, aby byl vypracován nový znalecký posudek, a to i s provedením všech potřebných vyšetření jeho osoby.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaná ztotožnila s rozsudkem krajského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu stěžovatelem uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Jako důvody podané kasační stížnosti označil stěžovatel ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., z jejího obsahu je však zřejmé, že rozsudek krajského soudu napadá pouze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Jelikož skutkový stav, tak jak byl zjištěn krajským soudem, považuje Nejvyšší správní soud za dostatečný, vycházel z něj sám i v řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí s námitkami stěžovatele, jimiž stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že v projednávané věci vyšel ze znaleckého posudku MUDr. T. V.

Za účelem odstranění pochybností o tom, která z chorob je hlavní příčinou stěžovatelova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, resp. jaká byla míra poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti ke dni vydání napadeného rozhodnutí, byl soudem ustanoven znalec z oboru posudkové lékařství MUDr. T. V. Na tomto místě zdejší soud podotýká, že krajský soud ustanovil znalce i z důvodu návrhu stěžovatele, který přednesl dne 8. 9. 2006 při jednání před krajským soudem, když nesouhlasil se závěry posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě a v Hradci Králové a upozornil na jejich rozpory. Znalec po prostudování zdravotnické dokumentace stěžovatele dospěl k závěru, že za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je nutno považovat následek úrazu pravé nohy, se středně těžkým omezením rozsahu hybnosti v kotníku, s celkovou poruchou funkce nohy jako středně těžkou. Míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti posoudil podle kapitoly XV., oddílu H, položky 65 písm. b) přílohy číslo 2 vyhlášky na 20 %.

Rozhodnutí o nároku ve věcech důchodového zabezpečení je závislé především na odborném posouzení zdravotního stavu občana, a to jednak lékařem příslušné okresní správy sociálního zabezpečení, v přezkumném řízení soudním pak posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, případně znalcem. V daném případě krajský soud ustanovil znalce MUDr. T. V., neboť dosavadní hodnocení zdravotního stavu stěžovatele ze strany posudkových lékařů OSSZ, ani posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, nebylo ve vztahu rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele zcela jednoznačné, byť se tyto posudky nelišily v tom, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele nevede k přiznání žádného stupně invalidity.

Podle ust. § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Při hodnocení důkazu znaleckým posudkem se pak soud musí zabývat tím, zda posudek znalce má všechny formální náležitosti, zejména pak posoudit, zda jsou jeho závěry náležitě odůvodněny a zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda znalec vyčerpal úkol v rozsahu, jak mu byl zadán, resp. zda přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž se měl vypořádat.

Nejvyšší správní soud dospěl při hodnocení posudku MUDr. T. V. k závěru, že tento splňuje požadavky úplnosti skutečných zjištění a přesvědčivosti posudkových závěrů, a že také odstranil pochybnosti o povaze rozhodujícího postižení žalobce, neboť na základě objektivních lékařských nálezů objasnil vývoj jeho stavu, včetně hodnocení všech zjištěných postižení stěžovatele. Rovněž dle názoru zdejšího soudu je předmětný posudek dostatečně podrobný, důsledný a přesvědčivý. Zcela uspokojivě tak splnil účel, pro který bylo jeho vypracování uloženo, a odstranil pochybnosti ohledně sporných skutečností, tj. pochybností o hlavní příčině dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele, jakož i míře poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Námitka nedostatečné opory skutkové podstaty ve spisech, resp. jejího rozporu s nimi proto není důvodná.

Krajský soud tak nebyl za této situace povinen provádět jakékoliv další dokazování, neboť skutkový stav byl zcela jednoznačně prokázán znaleckým posudkem. Jakékoli další dokazování by bylo v projednávané věci zcela nadbytečné. Řízení před krajským soudem tedy netrpí vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud tedy nesdílí názor stěžovatele v tom, že znalecký posudek trpí vadami, neboť vycházel z neaktuální zdravotní dokumentace stěžovatele bez jeho nového vyšetření a nepřihlédl k podkladům předchozího rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení v Pardubicích, kterým mu byl částečný invalidní důchod přiznán a k závěrům orgánů na území Polské republiky.

Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že zákonnost napadeného správního rozhodnutí posuzoval krajský soud podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v daném případě tedy ke dni 2. 8. 2004. Povinností znalce tedy není podrobit pojištěnce komplexnímu vyšetření jeho zdravotního stavu, nýbrž na základě shromážděné zdravotní dokumentace posoudit jeho zdravotní stav a míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Z hlediska výše uvedeného nahlížel Nejvyšší správní soud také na aktuálnost zdravotní dokumentace, kterou měl znalec k dispozici při zpracování posudku. Již výše bylo uvedeno, že hlavní příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele je následek úrazu pravé nohy. Další zdravotní postižení (artrotické postižení kyčelních kloubů, lehká deformita páteře, zúžení páteřního kanálu) jsou lehká a dále nesnižují míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti.

K výše uvedeným diagnózám měl znalec k dispozici zprávu z posudku soudních znalců ze dne 16. 1. 1997, záznam z jednání Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice ze dne 14. 8. 2001, potvrzení o zdravotním stavu ze dne 8. 1. 2003, lékařský nález ze dne 3. 10. 2003 - specializace ortopedie a traumatologie, výsledek vyšetření krčního úseku páteře ze dne 21. 6. 2005, potvrzení o zdravotním stavu ze dne 5. 9. 2005; podklady tedy obsahovaly i zdravotní dokumentaci stěžovatele vedenou v Polsku. Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že znalec při zpracování svého znaleckého posudku vycházel z neaktuální zdravotní dokumentace, respektive že neměl vycházet z lékařského nálezu ze dne 3. 10. 2003 - specializace ortopedie a traumatologie. Tuto lékařskou zprávu vzal znalec zcela oprávněně jako podklad pro posudkové zhodnocení, neboť jak již bylo vyloženo, napadené rozhodnutí bylo posuzováno ke dni 2. 8. 2004 a zdejší soud podotýká, že k novým skutečnostem, tj. ke změnám zdravotního stavu stěžovatele, k nimž mohlo dojít po vydání napadeného rozhodnutí do zpracování znaleckého posudku dne 10. 3. 2007, přihlížet nelze.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že zdravotní stav a pracovní schopnost stěžovatele byly hodnoceny ve smyslu k ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Vznesený požadavek stěžovatele na vypracování nového znaleckého posudku dle jeho aktuálního zdravotního stavu tedy nemá oporu v procesních předpisech.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat.

Stěžovateli byla pro řízení o soudním přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ustanovena soudem zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu ustanovené advokátce částkou 500 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za úkon právní služby – sepsání kasační stížnosti. Soud ustanovené advokátce dále přiznal částku 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna advokátky činí 800 Kč.

Protože advokátka soudu doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle ust. § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 152 Kč. Zástupkyni stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 952 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. srpna 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu